

EEN
BOOMHUT
MET EEN EEUWEN OUD GEHEIM

Salij & Salij

\

www.bestelmijnboek.nl

© 2017, Ria Atsma-Salij & Hans Salij

ISBN 978-94-6247-083-5

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De bel van de laatste schooldag klonk luid door het oude schoolgebouw. Eindelijk vakantie en het was prachtig zomerweer, 8 weken lang geen school. Pieter-Jan en Stefan gingen deze zomer niet op vakantie, hun vader was plotseling overleden. Financieel was het dus niet mogelijk vertelde hun moeder Miranda. Teleurgesteld waren de jongens naar hun laatste schooldag gegaan.

Moeder had wel beloofd om een weekje naar oma in Brabant te gaan. Het was niet hun echte oma maar een mevrouw die een kennis van de familie was.

Het was een excentriek mens, als je er binnen kwam rook het altijd naar verf, het hele huis stond vol met schilderijen die zij geschilderd had.

De woonkamer of wat daarvoor door moest gaan leek wel een schilderswinkel; maar dan ook nog een hele rommelige waar nooit werd opgeruimd. Stefan zei altijd, dat ze een spinnenest op haar hoofd had. Hij kende haar niet anders dan met een knotje en loshangend haar.

De laatste schooldag was voorbij. Moeder stond haar twee zonen op te wachten. Ze wilde naar de stad gaan voor nieuwe kleding en schoenen. Samen namen zij afscheid van hun leraar, stapten in de auto en zwaaiden naar hun vriendjes.

‘Tot na de vakantie! Lekker patatje eten’, riep Stefan.

‘Dat kan je wel vergeten, eerst kleding kopen’, riep zijn moeder boven het lawaai van de motor uit.

Met tegenzin stapten ze de winkel binnen en pakten de roltrap naar boven waar de kinderafdeling was.

Mopperend liep Pieter-Jan achter zijn moeder aan.

‘Moet ik ondertussen niet naar de herenafdeling?’ vroeg hij aan zijn moeder die ondertussen rechtstreeks naar de spijkerbroeken liep, die vandaag in de aanbieding waren.

‘Leuk hoor! Hier loop je toch mee voor schut’, riep Stefan. ‘Krijg ik geen merkbreek?’.

Dit was moeilijk, toen haar man nog leefde was het makkelijker om geld uit te geven. Maar nu moest ze zuinig zijn. Bij de bank verdiende ze maar een klein salaris, ze kon er maar net van rond komen. Gelukkig hadden opa en oma wat geld gegeven voor de jongens zodat ze nieuwe kleding konden kopen. Eenmaal bij de kassa kreeg ze nog een meevallertje de korting was hoger dan ze dachten, dus bleef er toch nog iets over om naar de Mac te gaan. Door dit goede nieuws waren de jongens meteen opgevrolijkt en liepen ze met de tassen rennend door de winkel naar de uitgang, rechtsaf richting Macdonald waar ze snel een tafeltje konden bemachtigen. Daar aangekomen wachten ze op hun moeder die hijgend en puffend de Mac binnen kwam: ‘Laat mij maar bestellen ma dat gaat tegenwoordig met de computer dat leg ik nog wel eens aan je uit’, grapte Pieter-Jan tegen zijn moeder die hem haar pinpas gaf.

Genietend van hun hamburgers en friet hadden ze het over de vakantie en wat ze allemaal gingen doen, misschien konden ze wel een dag naar de Efteling daar waren ze al een tijd niet geweest, zo ging het nog een tijdje door tot de zakjes en doosjes leeg waren en het drinken op was. Stefan gooide de lege verpakkingen weg en knuffelde nog even snel zijn moeder zonder dat Pieter-Jan dat zag.

De volgende dag zouden ze op tijd naar het plaatsje Boekel in Brabant rijden, zodat ze voor de middag alles op orde hadden in het vakantiehuisje van hun oma dat achter het grote huis midden in het bos lag.

Nog één nachtje slapen en dan was het zover, weg uit Rotterdam al was het maar voor een week. Dromend van heksen en trollen vielen de jongens in slaap.

Zes uur in de vroege morgen, de deur van de slaapkamer vloog met een knal open en de jongens sprongen bij hun moeder op bed. 'Kom ma aankleden, we moeten weg'. Wrijvend in haar ogen en met een slaperige blik keek ze de jongens aan 'hoe laat is het dan?' vroeg ze aan hen. Ze dook onder het dekbed en speelde dat ze nog lag te slapen. Stefan sprong boven op haar en begon haar te kietelen. Dat had hij beter niet kunnen doen, de oorlog was verklaard, het kussengevecht was begonnen

Pieter-Jan stond dit alles van een afstandje te bekijken, pinkte een traantje weg, dit was zijn moeder, de beste van de wereld. Snel liep hij naar de keuken om thee te zetten en zijn gezicht

te wassen, ze hoefden niet te zien dat hij had gehuild, hij is tenslotte nu de man in huis. 13 jaar oud en al zo volwassen.

Na het ontbijt en de afwas werden de koffers in het oude autootje van ma gestopt, terwijl moeder nog eens controleerde of het gas uit was, vroeg ze voor de zoveelste keer of de tv op hun kamer uit was, uiteindelijk konden ze vertrekken.

Het was nog lekker stil op de weg en al snel naderden ze de Moerdijkbrug en reden verder over de A16 richting Breda dan de A59 richting 's Hertogenbosch en dan naar Veghel en binnendoor naar Boekel. Dit hadden de jongens uit hun hoofd geleerd.

Het liep tegen elven toen ze de oprijlaan van het huis opdraaiden oma stond al op ze te wachten, ze was niets veranderd nog steeds een spinnennest op haar hoofd, en natuurlijk zag Stefan verf op haar handen en kleren.

Ze werden echt op zijn Brabants ontvangen; op de tafel in de tuin was een Brabantse koffietafel neergezet zelfs het Brabants bonte tafelkleed lag keurig strak op tafel.

Limonade, croissants, krentenbrood en diverse soorten beleg lagen op tafel en op de borden van de jongens lag een cadeautje wat het feest compleet maakte.

Snel werden de cadeaus open gemaakt, beiden kregen een prachtig Zwitsers zakmes. 'Ze zijn nu oud genoeg om een eigen zakmes te hebben', zei oma tegen de moeder van de jongens. Ze waren er dolblij mee en gaven oma een dikke kus.

Na het eten werden de bedden opgemaakt in het vakantie-huisje en gingen ze oma helpen in de moestuin om groente te snijden voor het avondeten. Moeder pakte ondertussen de koffers uit en genoot van de omgeving.

Opa had het huis hier midden in het bos laten bouwen en er nog vele jaren gewoond na zijn pensioen. Nu woonde oma hier alleen, ze ontving regelmatig gasten in haar huis waar ze schildercursussen gaf.

De middag verliep verder rustig de jongens waren op onderzoek uit geweest om het huis en waanden zich in de middeleeuwen. Met hun nieuwe zakmes maakten ze herkenningstekens in de bomen langs het pad. Ze wilden naar het ven lopen midden in het bos. Grote stokken dienden als zwaarden in hun handen die gebruikten ze om de brandnetels aan de kant te duwen, zodat ze die niet tegen hun benen kregen, wat behoorlijk zeer kon doen.

Al snel naderden ze de rand van het ven, een grote plas, midden in het bos.

Het water was heerlijk warm de zon had goed zijn best gedaan. Tijdens hun spel in het water hadden ze niet in de gaten dat er iets naar hen keek. Aan de rand van het bos staarden kleine kraalooogjes naar de beide jongens, die lachten en schreeuwden. De wezens die naar hen keken leken wel op trollen of trol-len. Ze waren klein en gekleed in vreemde kleding, die zeker niet van deze tijd was. Zachtjes trokken de wezens zich terug in het bos en leken verdwenen van de aardbodem alsof ze er

nooit waren geweest.

Maar hun interesse in de jongens was gewekt, een van hen was achter gebleven om de jongens te volgen als ze terug naar huis zouden gaan. Eenmaal weer bij het huis van oma, vertelde de jongens wat ze gevonden hadden. 'Een geheime plek', vertelde Stefan tegen zijn moeder en glunderde van oor tot oor. We gaan ook een boomhut bouwen wist hij te vertellen.

Pieter-Jan was al druk bezig om planken en spijkers te zoeken in het schuurtje waar opa altijd alles in had opborgen. Die gooide nooit iets weg, 'Altijd handig', zei hij. Keurig lagen de planken opgestapeld en potten met spijkers stonden op plank aan de muur, er was van alles, zelfs gereedschap, zoals een zaag en een hamer nu nog wat touw en een ladder dan konden ze beginnen met bouwen. Moeder en oma zaten dit alles vanaf het terras te bekijken de jongens hadden een bolderkar achter het schuurtje gevonden en laadden daar al het materiaal op dat uit schuurtje kwam, Stefan kwam af en toe naar zijn moeder gerend en liet dan iets zien wat ze gevonden hadden. Pieter-Jan was duidelijk de techneut van het stel en zorgde ervoor dat zijn broertje niet teveel rommel in de kar gooide. Oma vroeg of ze nu alles hadden ze liep het huis in en kwam met een olielamp naar buiten, hier Pieter-Jan je zult toch ook wel licht nodig hebben in de hut.

Morgen zouden ze beginnen met het bouwen van de boomhut. De bolderkar stond klaar, vol gestouwd met spullen voor

de hut. "Het daagje Efteling" waren ze helemaal vergeten. Tot laat in de avond waren ze druk met het maken van plannen en tekeningen voor de hut. Totdat hun moeder de slaapkamer inkwam en het licht uit deed, dromend over hun avontuur vielen de jongens in een diepe slaap.

2.

Het was nog heerlijk buiten oma en Miranda zaten nog even op het terras, oma had een grote pot thee gezet en zelf gebakken cake gemaakt. De twee vrouwen genoten nog even van de zwoele zomeravond voordat ook zij naar bed gingen, niet wetende dat er naar hen gekeken werd vanaf de rand van het bos.

De nacht verliep rustig en iedereen werd gewekt door de geluiden van vogels en andere dieren uit het bos. In de verte loeide een koe en de kerkklok van Boekel liet zich horen.

De jongens waren al vroeg op en konden niet wachten om aan hun boomhut te beginnen. 'Eerst gaan we gezellig met zijn allen ontbijten', zei Miranda en met tegenzin besloten de jongens om aan tafel op het terras te gaan zitten waar oma weer haar uiterste best had gedaan om een lekker ontbijt klaar te zetten. Oma was nog even naar de moestuin om een paar tomaten te pakken.

Stefan wilde net een hap van zijn beschuitje nemen toen er een harde gil klonk vanuit de moestuin, snel liepen de jongens en Miranda naar de tuin toe waar oma ontzet naar haar planten keek, alles was kaal geplukt geen tomaat zat meer aan de takken alles was weg kleine voetafdrukjes waren het enige dat er te zien was van de rovers die de tomaten hadden gestolen.

De afdrukken konden niet van een mens zijn daar waren ze te klein voor. Alleen oma had haar bedenkingen maar durfde dat niet te zeggen waar de jongens bij waren. Gezamenlijk liepen ze terug naar het terras en aten hun ontbijt op.

‘Dan maar zonder tomaat,’ zei oma en schonk nog maar een kopje thee in. Ongeduldig wachtten de jongens tot hun moeder en oma klaar waren met ontbijt. Bij de laatste hap van hun moeder vlogen ze op en renden naar het schuurtje waar alles klaar stond op de bolderkar.

Zwaaiend naar oma en Miranda vertrokken de jongens het bos in op weg naar hun geheime plek.

Maar niet met zijn tweeën. Zonder dat zij het in de gaten hadden liepen er kleine wezens achter hen aan die in een vreemd taaltje met elkaar aan het praten waren.

De bolderkar hobbelde gemakkelijk over het bospad richting het vennetje waar de jongens hun hut wilden bouwen Pieter-Jan sleepte de kar en Stefan rende alvast vooruit om een goede plek te zoeken voor hun hut.

Er was een grote boom aan het ven met dikke takken die boven het vennetje hingen “een prima plek, zei Pieter-Jan en hij begon de kar uit te laden. Stefan zette de ladder tegen de dikste tak en klom naar boven met het touw dat hij vastbond aan een tak boven zijn hoofd en begon de planken omhoog te trekken, al snel hadden ze een vloertje gespijkerd waar ze op konden zitten voldaan keken ze in het rond nu nog de muren en het dak dan hebben we onze geheime hut.

‘We moeten meer planken hebben’, riep Stefan die onder de boom stond bij de lege bolderkar. ‘Ik kijk wel in het schuurtje daar lagen er nog meer’, zei Pieter-Jan en hij klom via de ladder de boom uit om samen met zijn broertje hun bouwwerk te bekijken.

De jongens waren nog maar net weg bij de boom toen de wezens het bos uit kwamen en het bouwwerk van de jongens bekeken. Een van hun klom via het touw naar boven en probeerde de planken los te trekken, wat hem niet lukte zodat hij zich weer liet zakken aan het touw en orders gaf in hun vreemde taaltje waarna de wezens verdwenen in het bos.

‘Ha, daar zal je mijn “Bob de Bouwers” hebben’, zei Miranda. ‘Willen de harde werkers iets drinken?’ Ze schonk twee glazen cola in. Als jullie je handen even wassen krijg je er ook nog wat lekkers bij. Daar kwam oma al uit de keuken met een schaal heerlijke hotdogs. Snel renden de jongens naar binnen en daarna weer net zo snel naar buiten om aan te vallen op de schaal met hotdogs.

‘Het lijken wel hongerige wolven’, zei oma en schonk nog maar eens de glazen vol.

Tijdens het eten vertelden de jongens wat ze allemaal al hadden gedaan en dat ze meer planken nodig hadden voor de hut. Oma hoorde dit alles en riep de jongens bij zich en liet een scheepskist zien die de jongens mochten gebruiken in hun hut.

‘Er zitten vast wel wat spullen in die jullie kunnen gebruiken’, zei oma. De kist werd op de bolderkar gezet met de rest van de planken en ze vertrokken weer naar hun hut. Miranda riep nog dat ze om 5 uur thuis moesten zijn.

Vol nieuwe energie vertrokken de gebroeders naar hun boomhut, eenmaal aangekomen werden de planken naar boven getrokken. Als laatste werd de scheepskist van opa naar boven getrokken en in het midden van de hut geplaatst. Snel maakte Stefan de kist open. Pieter-Jan riep: ‘Eerst moeten we de hut klaar maken dan gaan we de kist leeg halen’.

Snel werden de planken vastgespijkerd en het dekzeil werd gespannen als dak. De olielamp werd opgehangen in het midden van de hut en aangestoken. Vol trots stonden de twee broers naar hun werk te kijken. ‘Nu de kist’, zei Stefan en het deksel vloog open.

Wat zij niet wisten was dat oma in de kist iets extra’s had gedaan, zoals 2 zaklampen, een paar slaapzakken en een verrekijker die nog van opa was geweest. Onderin lag ook nog een kompas dat Stefan snel in zijn broekzak deed.

De zak met snoep die er ook in lag lieten ze in de kist. ‘Dat is onze noodvoorraad’, zei Pieter-Jan en deed de kist met het hangslot op slot. Hij bond de sleutel aan een touwtje en hing hem om zijn nek.

De jongens klommen de boom uit verstopten de ladder in de struiken en liepen verder het bos in om de omgeving te ver-

kennen. Pieter-Jan had de verrekijker om zijn nek gehangen en als een boswachter liep hij over het bospad met Stefan in zijn kielzog die af en toe stiekem op het kompas keek.

Als ze beter hadden gekeken hadden ze gezien dat ze niet alleen waren. De twee broers werden door de wezens uit het bos goed in de gaten gehouden.

Het vennetje was groter dan Pieter-Jan had gedacht. Door de bomen hield hij de oever in de gaten zodat ze niet konden verdwalen. Aan de overkant kon hij nog net de boomhut zien, even dacht hij dat er beweging was bij de hut. Maar dat legde hij maar naast zich neer. Zal de wind wel geweest zijn dacht hij en hij liep snel verder over het pad. Vogels vlogen op als de twee er aankwamen en af en toe vloog er een haas over het pad. De zon begon al een beetje te zakken dus besloten de broers om terug te gaan, anders zouden ze niet op tijd thuis zijn en hadden ze een teleurgestelde moeder.

Ze lieten de boomhut voor wat het was en renden het laatste stuk naar huis waar ze precies op tijd aankwamen. Oma was de tafel al aan het dekken en hun moeder stond in de keuken het eten klaar te maken. 'Snel je handen wassen', riep ze naar de jongens. 'Dan gaan we eten. Ik heb nog een verrassing voor jullie!' Dat was niet tegen dovemans oren gezegd en binnen vijf minuten zaten ze aan tafel.

Voldaan van de macaroni zaten de jongens te wachten op de verrassing die hun moeder voor hen had. Eerst nog een toetje.

Oma stond op om naar de keuken te gaan. Vol ongeduld zaten de broers op hun stoel te draaien ze hielden het bijna niet meer. 'Vertel het nu ma?', vroeg Stefan en gaf zijn moeder een knuffel in de hoop dat ze het eerder zou zeggen. 'Nou zal ik het dan maar zeggen, morgen gaan we naar de Efteling'. Ze had wat meer enthousiasme verwacht, en vroeg wat er aan de hand was. 'We wilden eerst de boomhut afmaken', zei Stefan en gaf Pieter-Jan een schop tegen zijn schenen zodat die ook wat zou zeggen. 'Ja, ma we zijn hier maar een week en wilde graag vannacht in de boomhut slapen als dat mag.'

'Maar de Efteling dan daar wilde jullie zo graag naar toe?' Miranda snapte het eigenlijk wel en beloofde de jongens om een andere keer naar het park te gaan. Maar dan moeten jullie wel beloven dat er geen aparte dingen gebeuren.

En dat wilden ze wel, snel werden de spullen die nodig waren voor de nacht in de boomhut, bij elkaar gezocht.

'Eigenlijk wel spannend', sprak Stefan tegen zijn broer, die het eigenlijk best een beetje eng vond om de nacht in de hut door te brengen, maar dat liet hij natuurlijk niet merken.

3.

Gepakt en gezakt stonden de broers klaar om naar de boomhut te vertrekken. Ze namen afscheid van oma en hun moeder en beloofden morgen weer terug te zijn.

Niet wetende dat het allemaal heel anders zou gaan lopen.

Oma stelde Miranda gerust, het terrein is afgeschermd met een hek dus verdwalen, kunnen ze niet. Laat ze maar een nachtje in de hut slapen kijken of de helden vanavond al niet terug zijn, het is namelijk heel stil en donker in het bos. Vol goede moed vertrokken de jongens naar het bos. De zon was al bijna ten onder toen ze het pad naar het ven namen.

Eenmaal bij de hut aangekomen zette Pieter-Jan de ladder tegen de boom en klommen ze de hut in om alles klaar te leggen voor de nacht. Hij had aan oma gevraagd of ze een kampvuur mochten maken, alleen als je het veilig doet had oma gezegd. Stefan had wat droog hout gevonden en de tijd die ze bij de scouting hadden gezeten kwam nu goed van pas. Binnen no time brandde er een mooi vuurtje en zaten ze hun meegebrachte knakworstjes te roosteren. Er verspreidde zich een heerlijke geur door het bos. De broers zaten volop te genieten en sterke verhalen te vertellen de avond vloog om. Toen het vuur doofde gingen ze de hut in om te gaan slapen. Pieter-Jan trok de ladder omhoog en stak de olielamp aan.